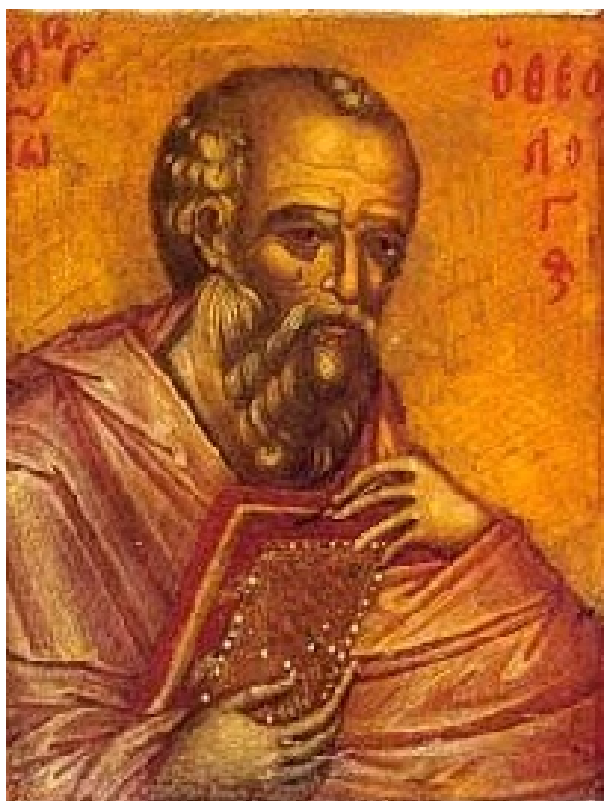

Вяра

09.10 по еретическия, †26 септември по православния календар - Успение на св. апостол и евангелист Иоан Богослов

Житие на свети апостол и евангелист Иоан Богослов (начало на II в.)

Свети апостол и евангелист Иоан Богослов бил син на Зеведей и Саломия, дъщеря на Иосиф Обручник. Той бил призван да проповядва Евангелието от рибарските мрежи. Когато нашият Господ Иисус Христос, вървейки покрай Галилейско море, си избирал апостоли между рибарите и вече бил призовал двама братя, Петър и Андрей, тогава Той видял и други двама братя - Иаков Зеведеев и Иоан, които

кърпели мрежите си в лодка с баща си Зеведей и ги призовал. Като оставили веднага лодката и баща си, те тръгнали след Иисуса Христа.

При самото си призоваване свети Иоан бил наречен от Господа "Син на гърма", защото богословието му трябвало като гръм да се чуе по целия свят и да изпълни цялата земя. И той вървял след благия си Учител, поучавайки се от излизащата от устата Му премъдрост; и бил много обичан от своя Господ Христос заради свършеното си незлобие и девствената си чистота. Господ го считал за най-изрядния и

измежду числото на дванадесетте апостоли: той бил един от тези трима най-близки Христови ученици, на които Господ много пъти откривал Своите Божествени тайни. Така, когато пожелал да възкреси дъщерята на Иаир, Той не позволил на никого да тръгне след Него, освен на Петър, Иаков и Иоан. Когато на Тавор пожелал да покаже славата на Своего Божество, взел Петър, Иаков, а също и Иоан. Когато се молел в Гетсиманската градина и там не бил без Иоан, тъй като рекъл на учениците си: “поседете тука, докле ида там да се помоля. И като взе със Себе Си Петра и двамата Зеведееви синове”, сиреч Иаков и Иоан, “почна да скърби и да тъгува”. Като възлюбен ученик, свети Иоан навсякъде бил неотлъчно до Христа. А как го е обичал Христос, се вижда от това, че Иоан се облегал на гърдите Му. Защото, когато на Тайната Вечеря Господ предсказал за Своя предател и учениците започнали да се споглеждат помежду си, недоумявайки за кого говори Той, тогава свети Иоан се облегал на гърдите на любимия Учител, както самият той разказва за това в своето Евангелие: “А един от учениците, когото Иисус обичаше, беше се облегал на гърдите Иисусови. Нему Симон Петър кимна да попита, кой ли ще е, за когото говори. Той, като припадна върху гърдите на Иисуса, рече Му: Господи, кой е?”. Иоан бил толкова обичан от Господа, че едничък той можел безпрепятствено да се облегне на гърдите Господни и дръзовено да Го моли за тази тайна. Но и той проявил към обичащия го Учител любов, по-голяма от любовта на останалите апостоли: понеже през време на доброволните страдания на Христа всички те, оставяйки своя Пастир, побягнали, а едничък той неотлъчно гледал всички мъчения Христови, състрадавайки Му сърдечно, плачейки и ридаейки заедно с Пречистата Дева Мария, Майката на Господа, и не напуснал заедно с нея пострадалия за нас Син Божий до самия кръст и смъртта на Спасителя. За това при кръста той бил даден от Господа за син на Пречистата Дева Мария: висейки на кръста, Господ, “като видя майка Си и

стоещия там ученик, когото обичаше, казва на майка Си: жено, ето син ти! После казва на ученика: ето майка ти! И от оня час ученикът я прибра при себе си". И той се отнасял към нея с всяко уважение, като към своя майка и служел до честното и славното успение.

А в деня на нейното успение, когато носели честното и свято тяло на Божията Майка за погребение, свети Иоан вървял пред одъра с блестящ като светлина царски скиптър, който свети архангел Гавриил донесъл на Пречистата Дева, възвестявайки пренасянето от земята на небето.

След Успението на Пресвета Богородица свети Иоан се отправил заедно с ученика си Прохор в Мала Азия, където му се паднал жребий да проповядва Словото Божие. Отивайки натам, свети Иоан скърбял, тъй като предвидял бедствия в морето, за които и предсказал на своя ученик Прохор. Случило се така, че когато се качили на кораба за Йопия и започнали плаването, в единадесетия час на деня започнала голяма буря, а през нощта корабът се разбил и всички, които били в него, заплували сред морските вълни, като всеки се държал за това, до което се бил добрал. А в шестия час на деня морето изхвърлило всички на брега на пет поприща от Селевкия; само свети Иоан останал в морето. Много плакал Прохор и тръгнал сам из Азия. На четиринадесетия ден от пътуването той стигнал до едно крайбрежно село и се спрял там да отдъхне. И ето, докато гледал към морето и тъгувал за свети Иоан, една разпенила се морска вълна се втурнала към брега и изхвърлила апостола жив. Свети Прохор се приближил да види кого е изхвърлило морето и като срещнал учителя си, го повдигнал от земята, и като се прегърнали, те плакали и благодарили на Бога за всичко. Така свети Иоан прекарал в морето четиринадесет дни и нощи и с благодатта Божия останал жив. Като влезли в селото, те помолили за хляб и вода и като се подкрепили, се отправили към Ефес.

А когато заедно влезли в града, срещнала ги жена по име Романа (Ромека), която се била прославила дори и в Рим със злите си дела. Тя притежавала общи бани в този град. И като наела светите Йоан и Прохор, назначила ги на работа в банята и ги измъчвала. С хитростта си тя привлякла и двамата да служат: назначила свети Йоан да поддържа огъня, а Прохор да налива вода, и те останали дълго в това бедствено положение. В тази баня имало демон, който ежегодно умъртвявал един юноша или една девойка от къпещите се в нея. Когато банята се строяла и се полагали основите, строителите, подучени от бесовете, вградили там жив юноша и жива девойка; оттогава и започнало да се извършва такова убийство. Случило се така, че по това време в банята влязъл един момък на име Домн, син на Диоскорид, управител на градския съвет. Докато Домн се къпел в банята, бесът го нападнал и го удавил; и бил голям плач за него. Това станало известно в целия град; узнавайки за това и самият Диоскорид бил така опечален, че и той умрял, но от скръб. А Романа много се молела на Артемида да възкреси Домн и докато се молела, раздирала тялото си, но нищо не помагало. В това време, докато свети Йоан разпитвал Прохор за случилото се, Романа, като ги видяла да разговарят, хванала светия апостол и започнала да го удря, като го укорявала и му приписвала вината за смъртта на Домн. Накрая тя казала:

- Ако не възкресиш Домн, ще те убия.

Като се помолил, свети Йоан възкресил момъка. Романа изпаднала в ужас. Тя нарекла апостола Бог или Син Божий, но той проповядвал силата Христова и я поучил да вярва в Христа. След това той възкресил и Диоскорид, който, заедно със сина си, повярвал в Христа и двамата се кръстили. Всички хора били обзети от страх, и се удивлявали на случилото се. Едни казвали, че светите Йоан и Прохор са магьосници, а други справедливо им възразявали, че магьосниците не

възкресяват мъртви. Свети Иоан прогонил беса от банята и заедно с Прохор пребивавали в Диоскоридовия дом, като утвърждавали новопросветените във вярата и като ги учили на добродетелен живот.

Веднъж в Ефес имало празник на Артемида и целият народ празнувал в бели дрехи, тържествувайки и ликувайки пред Артемидиния храм; а срещу храма стоял идол на тази богиня. И ето, свети Иоан, като се възкачил на високо място, застанал близо до идола и гръмогласно изобличил слепотата на езичниците, че не знаят кому се покланят и че вместо Бога почитат бяс. А народът се изпълнил с ярост от това и хвърлял камъни срещу апостола, но нито един камък не го улучил; напротив, камъните убивали тези, които ги хвърляли. Свети Иоан, като издигнал ръце към небето, започнал да се моли - и веднага на земята настанала жегата и голям зной и паднали до двеста души от множеството, и умрели, а другите едва дошли на себе си от страх и умолявали свети Иоан за милост, понеже били обхванати от ужас и трепет. А когато апостолът се помолил на Бога, всички мъртви възкръснали и паднали пред Иоан, като повярвали в Христа, се кръстили. Пак там, на едно място, наричано Тихи, свети Иоан изцерил един парализиран, който лежал от 12 години. Изцереният прославил Бога.

След като светият апостол извършил и много други знамения и мълвата за чудесата му се разпространила навсякъде, бесът, който пребивавал в капището на Артемида, като се боял, че ще бъде прогонен от свети Иоан, приел върху себе си образ на воин, седнал на видно място и горчиво заплакал. Минаващите покрай него го питали откъде е и защо плаче.

А той казал:

- Аз съм от Кесария Палестинска и съм началник на затворите. Беше ми наредено да пазя двама магьосници,

дошли от Иерусалим, Иоан и Прохор, които бяха осъдени на смърт заради многото си злодеяния. На сутринта те трябваше да загинат от жестока смърт, но през нощта с магьосничеството си избягаха от тъмничния затвор, а аз паднах в беда заради тях, защото князът иска да погуби мен вместо тях. Помолих княза да ме пусне да ги преследвам и ето, чувам, че тези магьосници се намират тук, но нямам никого, който би могъл да ми помогне да ги заловя.

Като казал това, бесът показал и грамота, свидетелстваща за това, показал също и много злато, обещавайки да го даде на тези, които погубят тези магьосници.

Като чули това, някои воини се смилили над него, разбунили народа против свети Иоан и Прохор и като се струпали пред Диоскоридовия дом, казали: "Или ни предай магьосниците, или ще подпалим дома ти". Диоскорид бил по-скоро съгласен домът му да изгори, отколкото да им предаде апостола и ученика му Прохор. Но свети Иоан, като прозрял с духа си, че народният метеж ще доведе до добро, предал себе си и Прохор на народното сбирание. Водени от народа, те отишли до храма на Артемида. Светият апостол се помолил на Бога и внезапно идолският храм се сринал, без да нарани нито един човек. И рекъл на седящия там бяс:

- На теб говоря, нечестиви бясе, кажи, от колко години живееш тук и ти ли разбуня този народ против нас!

А бесът отговорил:

- От 109 години съм тук и аз разбунтувах народа срещу вас.

А свети Иоан му казал:

- В името на Иисуса Назарееца ти заповядвам да напуснеш това място.

И в същия миг бесът изчезнал.

Ужас обхванал всички хора и те повярвали в Христа. Светият апостол извършил и още по-големи знамения и голямо множество народ се обърнало към Господа.

В това време Римският император Домициан повдигнал голямо гонение срещу християните и свети Йоан бил наклеветен пред него. Като задържал светеца, областният управител на Мала Азия го изпратил вързан в Рим при кесаря, където заради изповядването на Христа светият апостол най-напред изтърпял удари, а после бил принуден да изпие чаша, пълна със смъртоносна отрова. Когато по словото Христово: "и ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди" той не получил никаква вреда от нея, тогава бил хвърлен в котел с кипящо масло, но и оттам излязъл невредим. И народът викнал: "Велик е християнският Бог!". А кесарят, като не дръзвал повече да измъчва светия, го счел за безсмъртен и го осъдил на заточение на остров Патмос, както и рекъл Господ в съновидение на Йоан:

- Ще трябва много да пострадаш и ще бъдеш заточен на един остров, който много се нуждае от теб.

Войници отвели светите Йоан и Прохор на един кораб и отплавали. Веднъж по време на плаването царските велможи седнали да обядват и като се нахранили с множество ястия и питиета, се развеселили. Един от тях, юноша, както играел, паднал от кораба и потънал. Тогава тяхното веселие и радост се обърнали на плач и тъга, защото не могли да помогнат на падналия в морската дълбина. Особено силно ридаел бащата на този момък, който също се намирал на кораба; той искал да се хвърли в морето, но бил удържан от другите. Знаейки за силата на свети Йоан да върши чудеса, всички те започнали усърдно да го молят за помощ. А той попитал всеки един от тях, какъв бог почита; и един казал: Аполон, друг - Зевс, трети

- Херкулес, едни - Ескулап, други - Артемида Ефеска.

Светият апостол им казал:

- Колко богове имате, а никой от тях не може да спаси един потънал човек!

И ги оставил в печал до сутринта. С настъпването на утрото апостолът съжалил за гибелта на юношата и усърдно се помолил на Бога със сълзи. В същия час в морето се появило вълнение и една вълна, повдигайки се до кораба, изхвърлила юношата жив в Иоановите нозе. Виждайки това, всички се удивили и се зарадвали за спасения от удавяне момък. И започнали много да почитат апостола и свалили железните окови от него.

Веднъж, в пет часа сутринта, в морето се извила голяма буря и всички започнали да викат, отчайвайки се за живота си, тъй като вече и корабът започнал да се разпада. Тогава се обърнали към светия апостол, молейки го да им помогне и да измоли от своя Бог да ги спаси от гибел. Като им казал да млъкнат, светецът започнал да се моли и в същия миг бурята престанала и настанала голяма тишина.

Един войник страдал от стомашно заболяване и вече умираше; апостолът го направил здрав.

Водата на кораба привършила и мнозина, като изнемогвали от жажда, били близо до смъртта. Свети Иоан казал на Прохор:

- Напълни съдове с морска вода.

И когато съдовете били напълнени, той рекъл:

- В името на Иисуса Христа, налейте си и пийте!

Като си налили, те намерили водата сладка и като се напили,

си отдъхнали. Виждайки тези чудеса, спътниците на свети Иоан приели кръщение и искали да пуснат апостола на свобода. Но самият той ги уговорил да го отведат на посоченото му място. Като пристигнали на остров Патмос, те предали послание на управителя. А Мирон, тъстът на управителя, приютил свети Иоан и Прохор в дома си. Мирон имал по-голям син на име Аполонид, който имал в себе си пророкуващ бяс, предсказващ бъдещето; и всички считали Аполонид за пророк. В мига, в който апостолът влязъл в Мироновия дом, Аполонид изчезнал безследно; той избягал в друг град, бояйки се да не би пророкуващият бяс да бъде изгонен от него. Когато в Мироновия дом се вдигнали вопли за Аполонид, от него дошло известие, че светият апостол го е прогонил от дома с магьосничеството си и че не може да се върне дотогава, докато той не бъде погубен.

Като прочел писмото, Мирон отишъл при своя зет - управителя, за да го извести за случилото се; а управителят, като хванал апостола, искал да го хвърли на зверовете. Но светият помолил управителя да потърпи малко и да му позволи да изпрати своя ученик при Аполонид, обещавайки да го върне у дома му. Управителят не възпрепятствал изпращането на ученика, но самия апостол оковал с две вериги и го пратил в затвора. И свети Прохор отишъл при Аполонид с Иоановото послание, в което било написано следното:

“Аз, Иоан, апостол на Иисуса Христа, Сина Божий, до пророкуващия дух, живеещ в Аполонид, заповядвам в името на Отца и Сина, и Светия Дух: излез от Божието създание и никога не влизай в него, но остани сам в безводни места извън този остров, далеч от хората”.

Когато свети Прохор отишъл при Аполонид с това послание, бесът веднага излязъл от него. Аполонид възвърнал разума си и все едно, като че станал от сън, тръгнал с Прохор обратно

към своя град. Но не влязъл веднага в дома си, а първо отишъл в затвора при Иоан и припадайки в нозете му, въздал му благодарност за това, че го е освободил от нечистия дух. Като узнали за завръщането на Аполонид, родителите, братята и сестрите му се събрали заедно и се радвали, а апостолът бил освободен от оковите. Аполонид разказал за себе си следното:

- Вече много години изминаха оттогава, когато веднъж бях заспал дълбоко в леглото си. Някакъв човек, като застана от лявата страна на леглото, ме разтърси и ме разбуди, и аз видях, че той е по-черен от обгорен и гнил пън; очите му горяха като свещи и аз се разтреперих от страх. А той ми каза: "Отвори устата си". Аз ги отворих и той влезе през устата ми и изпълни утробата ми; от този час ми стана известно доброто и злото, а също и всичко, случващо се у дома. А когато Христовият апостол влезе в нашия дом, тогава седящият в мен ми каза: "Бягай оттук, Аполониде, за да не умреш в страдания, защото този човек е чародей и иска да те умъртви". И аз веднага избягах в друг град. А когато исках да се върна, той не ми позволяваше, като казваше: "Ако Иоан не умре, ти не можеш да живееш в своя дом". А когато Прохор дойде в града, в който бях и го видях, в същия миг нечистият дух излезе от мен по същия начин, по-който беше влязъл в утробата ми и почувствах облекчение от голяма тежест, а умът ми се върна в здраво състояние и ми стана добре.

Като чули това, всички паднали в нозете на светия апостол. А той, като отворил уста, ги поучил на вяра в нашия Господ Иисус Христос. И повярвал Мирон с жена си и с децата си, всички те се кръстили и настанала голяма радост в Мироновия дом. А после и жената на управителя, Хризипида, дъщеря на Мирон, приела свето кръщение със сина си и с всички свои роби; след нея се кръстил и мъжът ѝ, Лаврентий, управител на този остров, като при това се отказал от властта си, за да може по-свободно да служи на Бога. И свети Иоан останал заедно с

Прохор три години в Мироновия дом, проповядвайки Словото Божие. Тук със силата на Иисуса Христа той извършил много знамения и чудеса: изцелявал болни и прогонвал бесове, с една своя дума разрушил Аполоновия храм с всичките му идоли и кръстил мнозина, след като ги обърнал към вярата в Христа.

В тази страна имало един магьосник на име Кинопс, който живеел в пустинята и от много години се познавал с нечистите духове. Поради ставащите чрез него привидения всички жители на острова го считали за бог. А Аполоновите жреци, които възнегодували срещу апостола заради разоряването на капищата на Аполон и заради това, че той направил всички хора последователи на Иисуса Христа, отишли при Кинопс и му се жалвали от Христовия апостол, умолявайки го да отмъсти за безчестието на боговете им. Кинопс не пожелал да отиде в града, тъй като от много години живеел на това място, без да го напуска. Но жреците започнали още по-често да ходят при него със същата молба. Тогава той обещал да изпрати в Мироновия дом един лукав дух, да вземе Йоановата душа и да я предаде на вечния съд. На сутринта той изпратил при апостола един от князете на злите духове, като му заповядал да донесе при него душата му. Отивайки в Мироновия дом, бесът застанал, където бил свети Йоан. А той, като видял беса, му казал:

- В името Христово ти заповядвам да не напускаш това място, докато не ми кажеш с каква цел си дошъл тук при мен.

Бидейки вързан от Йоановото слово, бесът застанал неподвижно и казал на светия:

- Жреците на Аполон дойдоха при Кинопс и го помолиха да дойде в града и да ти причини смърт, но той не пожела, като каза: "От много години живея на това място, без да го напускам; защо сега да си правя труда, за един слаб и

нищожен човек? Вървете си, а на сутринта ще изпратя един дух и той ще вземе душата му и ще ми я донесе, а аз ще я предам на вечния съд.

Свети Йоан казал на беса:

- Той изпращал ли те е някога да вземеш човешка душа и да му я занесеш?

Бесът отговорил:

- Цялата сатанинска сила е в него и той има договор с нашите князе, и Кинопс ни се покорява, а ние - на него.

Тогава свети Йоан казал:

- Аз, апостол на Иисуса Христа, ти заповядвам, зли душе, да не влизаш в човешки жилища и да не се връщаш при Кинопс, но да напуснеш този остров и да се мъчиш.

И в същия час бесът се отдалечил от острова. А Кинопс, като видял, че духът не се върнал, изпратил друг, но и той пострадал по същия начин. Той изпратил и още двама от князете на мрака: на единия наредил да влезе при светия апостол, а на другия - да стои отвън, за да му занесе отговор. Влезлият при светия бяс пострадал по същия начин, както и предишните; а другият бяс, който стоял отвън, като видял бедата на своя другар, избягал при Кинопс и му разказал за случилото се. Кинопс се изпълнил с ярост и като повел цялото бесовско множество, дошъл в града. Целият град се зарадвал, виждайки Кинопс и всички му се кланяли. Като заварил свети Йоан да учи народа, Кинопс се изпълнил със силна ярост и казал на народа:

- Слепи мъже, заблудили се от истинския път, чуйте ме! Ако Йоан е праведен и всичко казано от него е истинно, нека той да побеседва с мен и да извърши същите чудеса, каквито

върша аз, и ще видите кой от нас е по-голям, Йоан или аз. Ако той се окаже по-силен от мен, тогава и аз ще повярвам на словата и на делата му.

И Кинопс казал на един младеж:

- Момко! Жив ли е баща ти?

А той отговорил:

- Умря.

Кинопс казал:

- От каква смърт?

А той отвърнал:

- Той беше гребец и когато корабът се разби, потъна в морето.

Магьосникът казал на свети Йоан:

- Йоане, покажи сега силата си, за да повярваме на думите ти: яви пред сина баща му жив.

Апостолът отговорил:

- Христос не ме е пратил да извличам мъртвите от морето, а да поучавам прелъстените хора.

И Кинопс казал на целия народ:

- Ето, вижте, Йоан е лъжец и ви мами; хванете го и го дръжте, докато не доведе пред момъка баща му жив.

Те хванали апостола, а Кинопс разперил ръцете си и ударил с тях по водата. Когато се чул плясък в морето, всички се изплашили, а магьосникът станал невидим. И всички завикали:

- Велик си ти, Кинопс!

Внезапно Кинопс излязъл от морето, като водел, както казвал, бащата на момъка. Всички се удивили. А той казал:

- Това ли е баща ти?

- Да, господарю - отговорил момъкът.

Тогава народът паднал в нозете на Кинопс и искал да убие светия апостол. Но Кинопс им забранил, като казал:

- Когато видите повече от това, нека тогава да бъде мъчен.

След това, като повикал друг човек, казал:

- Ти имаше ли син?

И той отговорил:

- Да, господарю, имах, но някой поради завист го уби.

И в същия миг Кинопс извикал високо, призовавайки по име убиеца и убития, и двамата се явили.

И Кинопс казал на свети Йоан:

- Удивляваш ли се, Иоане?

Свети Йоан отговорил:

- Не, не се удивлявам на това.

Кинопс казал:

- И по-големи неща ще видиш, и тогава ще се чудиш, и няма да умреш, докато не те уплаша със знамения.

Апостолът отговорил на Кинопс:

- Твоите знамения скоро ще престанат.

Като чул тези думи, народът се нахвърлил върху светия и го бил дотогава, докато не го помислил за мъртъв.

Кинопс казал на народа:

- Оставете го без погребение, нека птиците го разкъсат.

И те си тръгнали, като се радвали заедно с Кинопс. Но скоро чули, че свети Йоан поучавал на мястото, където убивали престъпниците с камъни. Кинопс повикал беса, с помощта на когото чародействал, и като отишъл на това място, казал на светия:

- Замислям да ти устроя още по-голямо посрамване, поради което и те оставих между живите; ела на морския пясъчен бряг, там ще видиш славата ми и ще се засрамиш.

Съпровождали го трите бяса, които народът смятал за хора, възкресени от мъртвите от Кинопс. Като пляснал силно с ръцете си, той се потопил в морето и станал невидим за всички.

- Велик си ти, Кинопс - викнал народът, - и няма друг, по-голям от теб!

А свети Йоан заповядал на бесовете, които стояли в човешки образ, да не се отделят от него. И се помолил на Господа да не бъде жив Кинопс; така и станало: морето внезапно се надигнало и закипяло от вълни, и магьосникът повече не излязъл от морето, останал в морската дълбина, както древният окаян фараон. А на бесовете, които народът смятал за хора, възкръснали от мъртвите, апостолът казал:

- В името на Христа, Който бе разпнат и на третия ден възкръсна, напуснете този остров.

И те в същия миг изчезнали.

Народът седял на пясъка, очаквайки Кинопс три дни и три нощи; мнозина изнемогвали от глад и жажда, и от слънчевия пек, и лежали безгласни, а три от децата им умрели. Като се смилил над хората, Йоан се помолил за спасението им, и като беседвал много с тях за вярата, възкресил децата им, изцерил болните и всички те единодушно се обърнали към Господа, кръстили се и се разотишли по домовете си, славейки Христа. А светият апостол се върнал в Мироновия дом и като ходел често сред хората, поучавал ги на вяра в Иисуса Христа.

Веднъж той намерил лежащ край пътя болен човек, който силно страдал от треска и го изцелил с кръстно знамение. Един иудеин на име Филон, който се препирал с апостола за Писанието, като видял това, го поканил в дома си. А жена му била болна от проказа; тя се приближила към апостола и в същия миг оздравяла от проказата, и повярвала в Христа. Тогава повярвал и самият Филон и приел светото Кръщение с целия си дом. След това свети Йоан излязъл на пазара и около него се насъбрал народ да послуша от устата му спасителното учение. Дошли и идолските жреци, един от които, изкушавайки светеца, казал:

- Учителю, имам син, куц и с двата крака, умолявам те - изцери го; ако го излекуваш и аз ще повярвам в Този Бог, в името на Когото проповядваш.

А светецът му рекъл:

- Защо изкушаваш така Бога, Който явно ще покаже лукавството на сърцето ти?

Като казал това, светият апостол изпратил да предадат на сина му следните думи:

- В името на Христа, моя Бог, стани и ела при мен.

И той, като станал веднага, отишъл здрав при светеца; а

бащата, заради това изкушение, в същия час окуцал с двата крака и от силна болка паднал с вик на земята, умолявайки светеца:

- Помилуй ме, светителю Божий и ме изцери с името на Христос, твоя Бог, защото вярвам, че няма друг Бог, освен Него.

Трогнат от молбите му, светецът излекувал жреца и като го научил на вярата, кръстил го в името на Иисуса Христа.

На сутринта апостолът отишъл при един човек, който страдал от воднянка и 17 години и не бил ставал от постелката си. Апостолът го изцелил с една дума и го просветил със свето кръщение. В същия ден човекът, който станал управител след Мироновия зет Лаврентий, изпратил да повикат апостола, като усърдно го умолявал да дойде в дома му; защото за жена му, която била непразна, настанал часът да ражда и тя твърде много страдала, нямайки сила да роди. Апостолът дошъл веднага и щом стъпил на прага на къщата, жената в същия миг родила и болката ѝ преминала. Като видял това, управителят повярвал в Христа с целия си дом. Като поживял там три години, светият заминал за друг град, жителите на който били помрачени от тъмнината на идолопоклонството. Когато влязъл в града, той видял народ, който празнувал някакъв празник в чест на бесовете и няколко завързани юноши. Попитал един от стоящите там:

- Защо са завързани тези юноши?

Човекът отговорил:

- Ние почитаме велик бог - вълк, на когото сега извършваме празник; тези юноши ще бъдат заклани като негова жертва.

Свети Йоан го помолил да му покаже техния бог, на което човекът отвърнал:

- Ако искаш да го видиш, почакай до четвъртия час на деня; тогава ще видиш жреците да отиват с народа на мястото, където се явява богът; тръгни с тях и ще го видиш.

А светият казал:

- Виждам, че си добър човек, а аз съм пришълец; умолявам те, заведи ме сега на това място, защото твърде много желая да видя вашия бог; и ако ми го покажеш, ще ти дам скъпоценен бисер.

Човекът повел апостола и като му показал едно блато, казал:

- Оттук излиза нашият бог и се явява на народа.

Апостолът зачакал излизането на този бог; и ето, около четвъртия час на деня се явил бяс, излизайки от водата във вид на огромен вълк. Като го спрял с името Христово, свети Иоан го попитал:

- От колко години живееш тук?

- От 70 години - отговорил дяволът.

А Христовият апостол казал:

- В името на Отца и Сина, и Светия Дух ти заповядвам: махни се от този остров и никога повече не идвай тук.

И дяволът мигновено изчезнал. А онзи човек, като видял случилото се, се ужасил и паднал в нозете на апостола, който го научил на светата вяра и му казал:

- Ето, ти получи от мен бисера, който обещах да ти дам.

Междувременно започнали да пристигат жреците, държащи ножове в ръцете си, със завързаните момци, а заедно с тях и много народ. Те дълго чакали излизането на вълка, за да му заколят юношите, да ги изяде.

Накрая светият апостол отишъл при тях и започнал да ги моли да освободят невинните юноши.

- Няма го вече - казал той - вашия бог - вълка; това беше бяс и силата Христова го победи и го прогони.

Като чули, че вълкът е загинал, те се изплашили и като не го открили, въпреки дългото издирване, освободили юношите и ги пуснали здрави. Свети Йоан започнал да им проповядва за Христа и да изобличава прелъстяването им, и мнозина от тях, като повярвали, се кръстили.

В този град имало баня. Веднъж в нея се къпел синът на жреца на Зевс и бил умъртвен от демона, обитаващ в банята. Като чул за това, баща му с голям плач отишъл при свети Йоан, като го молел да възкреси сина му и обещавал да повярва в Христа. Светецът тръгнал с него и с името Христово възкресил умрелия. Попитал юношата каква е била причината за смъртта му. Той отговорил:

- Докато се къпех в банята, някакъв черен мъж излезе от водата, хвана ме и ме удави.

Като разбрал, че в тази баня живее бяс, светецът го заклел и го попитал:

- Кой си ти и защо живееш тук?

Бесът отговорил:

- Аз съм този, когото ти изгони от банята в Ефес и живея тук вече шеста година, като вредя на хората.

Свети Йоан го изгонил и от това място. Като видял това, жрецът повярвал в Христа и се кръстил със сина си и с целия си дом.

След това апостолът излязъл на пазарния площад, където

около него се събрал почти целият град, за да слуша Словото Божие. Една жена паднала в нозете му, като с плач го умолявала да излекува бесноватия ѝ син, за чието изцеление тя била раздала на лекарите почти цялото си имущество. Апостолът наредил да го доведат и веднага щом изпратените казали на бесноватия: “Иоан те вика” - в същия миг бесът излязъл от него. Като дошъл при апостола, изцереният изповядал вярата си в Христа и се кръстил заедно с майка си.

В същия град имало особено почитан храм на идола Бакхус, наричан от идолопоклонниците “баща на свободата”. Като се събирали тук на неговия празник с храна и питиета, мъжете и жените се веселили и като се опивали, вършели голямо беззаконие в чест на мерзкия си бог. Като дошъл тук по време на празника, свети Иоан ги изобличил за скверното им празнуване; а жреците, които тук били множество, го хванали, набили го и го захвърлили завързан, а самите те отново се върнали към мерзкото си дело. Свети Иоан се помолил на Бога да не търпи такова беззаконие; и в същия миг идолското капище се разрушило до основи и избило всички жреци; а другите хора, като се изплашили, освободили апостола от въжетата и го умолявали да не погубва и тях.

В същия град имало един знаменит магьосник на име Нукиан; като узнал за падането на капището и за гибелта на жреците, той силно възнегодувал и като дошъл при свети Иоан, казал:

- Не стори добре, като разруши храма на Бакхус и погуби жреците му; умолявам те отново да ги възкресиш, както възкреси сина на жреца в банята и тогава ще повярвам в твоя Бог.

Свети Иоан отговорил:

- Причината за гибелта им беше тяхното беззаконие; затова

те са недостойни да живеят тук, но нека да се мъчат в геената.

- Ако ти не можеш да ги възкресиш - казал Нукиан, - аз в името на моите богове ще възкреся жреците и ще издигна отново капището, а ти няма да избегнеш смъртта.

Като казал това, те се разделили. Светият отишъл да учи народа, а Нукиан се отправил към мястото на срутеното капище и като го обходил с магически заклинания, направил така, че се явили дванадесет бяса в образите на избитите жреци, на които той заповядал да тръгнат след него и да убият Йоан.

А бесовете казали:

- За нас е невъзможно не само да го убием, но даже и да стоим на мястото, където е той; ако искаш Йоан да умре, иди и доведи тук народа, та като ни види, да се разяри срещу него и да го погуби.

Нукиан, като се отдалечил, срещнал множество народ, който слушал учението на свети Йоан и завикал:

- О, несмислени! Защо позволявате на този странник да ви прелъстява? След като погуби вашето капище заедно с жреците, той ще погуби и вас, ако го слушате. Вървете след мен и ще видите вашите жреци, които аз възкресих; а освен това ще издигна разрушеното капище пред очите ви, което Йоан не може да направи.

И всички като безумни тръгнали след него, като оставили апостола. Но той, като вървял заедно с Прохор по друг път, дошъл преди тях на мястото, където били бесовете в образи на възкръснали жреци. Като видели Йоан, те мигновено изчезнали. А Нукиан дошъл с народа, не намерил бесовете, изпаднал в голяма скръб и отново започнал да обикаля в кръг разрушеното капище, като ги призовавал с магически

заклинания, но нямал успех. А когато настанала вечер, народът в негодуванието си искал да убие Нукиан за това, че го е излъгал. Някои казали:

- Да го хванем и да го заведем при Йоан; каквото ни заповяда той, това и ще направим.

Като чул това, свети Йоан ги изправарил по същия път и застанал на предишното място. Народът, като довел Нукиан при светеца, казал:

- Този измамник и твой враг замисляше да те погуби; но ние ще направим с него това, което ти ни наредиш.

А светецът казал:

- Пуснете го! Нека се покае.

На сутринта светият апостол отново учел народа на вяра в Христа и мнозина, като повярвали, го молели да ги кръсти. А когато той ги завел при реката, Нукиан с магията си превърнал водата в кръв. Апостолът с молитва ослепил Нукиан и като направил водата отново чиста, кръстил в нея всички повярвали. Победен по този начин, Нукиан се разчувствал и като се разкажал искрено, молел апостола да бъде милостив към него. Светецът, като видял покаянието му и като го поучил достатъчно, го кръстил и в същия миг Нукиан прогледнал, а след това завел Йоан в дома си. Когато апостолът влязъл в дома, всички идоли, които били там, внезапно паднали и се разбили на прах. Като видели това чудо, домашните му се уплашили, повярвали и се кръстили.

В този град имало една богата и красива вдовица на име Проклиания. Тя имала син Сосипатър, който бил красив по лице. Под бесовско въздействие тя се възпламенила от любов към него и всячески се стараела да го привлече към своето беззаконие. Но синът възненавидял майка си за тази безумна

страст. Като избягал от нея, той отишъл на мястото, където тогава поучавал свети Йоан, и с наслада слушал апостолските поучения. Апостолът, на когото Светият Дух бил открил всичко случило се със Сосипатър, като го срещнал насаме, го поучил да почита майка си, но да не я слуша в беззаконното дело и да не казва на никого, а да скрие греха на майка си. Сосипатър не искал да се връща в дома си; но Проклиания, като го срещнала, го хванала за дрехата и с крясък го повлякла към къщи. След този крясък се появил управителят, който неотдавна бил пристигнал в града и попитал жената по каква причина влачи юношата. А майката, като скрила беззаконното си намерение, наклеветила сина си, уж че той искал да извърши насилие над нея и скубела косите си с плач и писъци. Като чул това, управителят повярвал на лъжата и осъдил невинният Сосипатър да бъде зашит в кожен мях заедно с отровни змии и да бъде хвърлен в морето. Като узнал за това, Христовият апостол се явил при управителя, изобличавайки го за несправедливия съд, за това, че без да разследва, както трябва, обвинението, той осъдил на смърт невинния юноша. А Проклиания наклеветила и него, че този измамник бил научил сина ѝ на това зло. Когато чул това, управителят наредил да удавят и светия апостол, като го зашият в един мях със Сосипатър и с различни гадини. Светецът се помолил и изведнъж земята се разтърсила, а на управителя изсъхнала тази ръка, с която подписал присъдата; а на Проклиания изсъхнали и двете ръце и очите се изкривили. Като видял това, съдията се ужасил и всички, които били там, паднали ничком от страх. Съдията започнал да умолява свети Йоан да го помилва и да изцери изсъхналата му ръка; а светецът, като го поучил достатъчно на справедлив съд и на вяра в Христа, го изцерил и го кръстил в името на Отца и Сина, и Светия Дух. Така и невинният Сосипатър бил избавен от опасност и от смърт, и съдията познал истинния Бог. А Проклиания избягала от момъка у дома си, носейки

върху себе си Божието наказание. Апостолът, като взел Сосипатър, тръгнал към дома. Сосипатър не искал да отива при майка си, но Йоан го учел на незлобие, уверявайки го, че сега вече няма да чуе от майка си нищо беззаконно, понеже тя е станала целомъдрена. Наистина, така и станало. Защото, когато апостолът влязъл със Сосипатър в дома, Проклиания веднага паднала в нозете му, като с плач осъзнавала и се разкайвала за греховете си. Като я изцерил от болестта и я научил на вяра и целомъдрие, апостолът я кръстил с целия дом. И така, като станала целомъдрена, Проклиания прекарвала дните си във велико покаяние.

В това време бил убит император Домициан. След него Римския престол заел Нерва, който бил добър човек; той освободил всички, изпратени на заточение. Освободен заедно с другите, свети Йоан намислил да се върне в Ефес, понеже вече бил обърнал към Христа едва ли не всички жители на Патмос. А християните, като узнали за това негово намерение, го умолявали да не ги напуска. Тъй като апостолът не искал да остава с тях, но желаел да се върне в Ефес, те го помолили да им остави за спомен поне Евангелието, което той написал там. Защото, като заповядал веднъж на всички пост, той взел със себе си своя ученик Прохор и като се отдалечил от града, се изкачил на висока планина, където прекарал три дни в молитва. А след третия ден загърмيا силен гръм, блеснала мълния и планината се разклатила; Прохор от страх паднал на земята. Като се обърнал към него, свети Йоан го повдигнал, сложил го до дясната си ръка и рекъл:

- Запиши това, което ще чуеш от устата ми.

И като издигнал очите си към небето, отново се помолил, а след молитвата започнал да говори:

- “В начало беше Словото” - и нататък.

А ученикът внимателно записал всичко, което чул от устата му; така и било написано светото Евангелие, което апостолът, след като слезли от планината, наредил на Прохор отново да препише. И той се съгласил да остави преписа в Патмос за християните, съгласно тяхната молба, а първоначално написаното Евангелие задържал при себе си. На същия остров свети Йоан написал и книгата "Откровение".

А преди отпътуването си от острова, той обиколил околните градове и села, като утвърждавал християните във вярата; и му се случило да бъде в едно село, в което живеел жрец на Зевс на име Евхарис, който имал сляп син. Този жрец отдавна желяел да види светия. Като чул, че апостолът е пристигнал в тяхното село, той отишъл при него, умолявайки го да дойде в дома му и да изцели сина му. А апостолът, като видял, че там ще придобие човешки души за Христа, отишъл в дома на жреца и казал на слепия му син:

- В името на моя Господ Иисус Христос, прогледни.

И в същия миг слепият прогледнал.

Като видял това, Евхарис повярвал в Христа и се кръстил със сина си. Свети Йоан благоустроил свети църкви във всички градове на този остров и им поставил епископи и презвитери; като поучил достатъчно жителите на Патмос, той поздравил всички и тръгнал към Ефес. Вярващите го изпратили с плач, но светецът се качил на кораба, преподал мир на всички и отплавал по своя път. А когато достигнал Ефес, християните го посрещнали с неизказана радост, като възкликвали и казвали:

- Благословен е идещият в име Господне!

И той бил приет с чест. Пребивайки тук, той не преставал да се труди, като винаги учел народа и го наставлявал на пътя на спасението.

Когато апостолът обикалял градовете в Азия, в един от тях той видял юноша, разположен с душата си към добри дела; светият апостол го поучил и го кръстил. Възнамерявайки да замине оттам, за да проповядва Евангелието, той пред всички поверил юношата на епископа на този град, за да го научи пастирът на всяко добро дело. А епископът, като го прибрал, го учел на Писанието, но не се грижел за него толкова, колкото е необходимо, и го оставил на собствената му воля. Скоро момъкът започнал да води лош живот, започнал да се напива с вино и да краде. Накрая завързал дружба с разбойници, които, като го съблазнили, го отвели в пустините и планините, поставили го за свой главатар и вършели грабежи по пътищата. Като се върнал след известно време, светият апостол дошъл в този град и когато чул, че момъкът се е развратил и е станал разбойник, казал на епископа:

- Върни ми съкровището, което ти предадох за съхранение, като във верни ръце; върни ми момъка, когото ти поверих пред всички, за да го научиш на страх Божий.

А епископът с плач отговорил:

- Погина този момък, с душата си - умря, а с тялото си разбойничества по пътищата.

А свети Йоан казал на епископа:

- Така ли трябваше да пазиш душата на брата си? Дай ми кон и водач, за да тръгна и потърся този, когото ти изгуби.

Когато свети Йоан отишъл при разбойниците, помолил ги да го отведат при техния главатар, което те изпълнили. А момъкът, като видял свети Йоан, се засрамил и побягнал в пустинята. Забравяйки старостта си, Йоан се затичал след него, викайки:

- Сине мой! Обърни се към баща си и не се отчайвай в

падението си; аз ще взема върху себе си греховете ти; спри се и ме почакай, защото Господ ме изпрати при теб.

Момъкът се спрял и паднал в нозете на светеца с трепет и с голям страх, като не смеел да го погледне в лицето. А апостолът с бащинска любов го прегърнал, целунал го и го завел в града, радвайки се, че е намерил погиналата овца. И много го учел той, като го наставлявал към покаяние, в което, като се подвизавал усърдно, момъкът угодил на Бога, получил опрощение на греховете и се преставил с мир.

По това време имало един християнин, който изпаднал в такава бедност, че нямал с какво да изплати дълговете си на заемодателите; от жестока скръб той намислил да се самоубие и помолил един магьосник - иудеин, да му даде смъртоносна отрова. А този враг на християните и приятел на бесовете изпълнил молбата му и му дал смъртоносно питие.

Християнинът, като взел смъртоносната отрова, тръгнал към дома си, но по пътя се замислил и се изплашил, като не знаел какво да стори. Накрая, като осенил чашата с кръстно знамение, той я изпил и не почувствал ни най-малка вреда, тъй като кръстното знамение унищожило отровата от пиетието. И той много се чудел от това, че останал здрав и че не почувствал никаква вреда. Но като отново не понесъл преследванията на заемодателите, той пак отишъл при иудеина, за да му даде по-силна отрова. Като се удивил, че този човек е още жив, магьосникът му дал най-силната си отрова. Човекът взел отровата и си отишъл вкъщи. Като размислял дълго преди да я изпие, той, както и преди, направил кръстно знамение над чашата и я изпил, но отново не пострадал. Той отново се отправил към иудеина и се явил пред него здрав. И се присмял на мага, че е непохватен в своето чародейство. Иудеинът, като се изплашил, го попитал, какво е правел, когато пиел отровата? А той казал: "Нищо, освен това, че осениявах чашата с кръстно знамение". Иудеинът

разбрал, че силата на светия кръст прогонва смъртта и като желяел да узнае истината, дал от тази отрова на едно куче - и кучето веднага издъхнало пред него. Като видял това, иудеинът отишъл заедно с този християнин при апостола и му разказал за случилото се с тях. Свети Йоан научил иудеина на вяра в Христа и го кръстил, а на бедния християнин наредил да донесе наръч сено, което с кръстно знамение и молитва превърнал в злато, за да може да върне дълговете си, а с остатъка да издържа дома си. След това апостолът отново се върнал в Ефес и като пребивавал в дома на Домн, обърнал към Христа голямо множество хора и извършил неизброими чудеса.

Когато апостолът навършил повече от сто години, той излязъл от дома на Домн заедно със седем свои ученици и като стигнали до едно място, им наредил да седнат там. Вече наближавало утрото, той се отдалечил на разстояние един хвърлей камък и започнал да се моли. После, когато учениците му, съгласно неговата воля, му изкопали кръстообразен гроб, той заповядал на свети Прохор да отиде в Иерусалим и да остане там до кончината си. Като дал последни наставления на учениците си и като ги целунал, апостолът рекъл:

- Вземете земя, моята майка, и ме покрийте с нея.

И учениците му го целунали и го покрили до коленете, а когато той отново ги целунал, тогава го покрили до шията, положили покривало върху лицето му и като го целунали още веднъж, с голям плач го покрили напълно.

Като чули за това, някои братя дошли от града и разкопали гроба, но не намерили нищо там и твърде много плакали; след това, като се помолили, те се върнали в града. И всяка година, в осмия ден на месец май, на гроба му се появявало благовонно миро и по молитвите на светия апостол подавало

изцеление на боледуващите в чест на Бога, прославян в
Троица във вечни векове. Амин.

Тропарь апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

глас 2

Апóстоле, Христú Бóгу возлюбленне,/ ускори избáвити люди
безотвѣтны,/ приѣмлет тя, припадающа,/ Иже падша на пѣрси
приѣмый. /Егóже моли́, Богослóве,/ и належáщий óблак язы́ков
разгнáти,// прося́ нам мíра и вéлия мíлости.

*(Перевод: Апостол, Христом Богом возлюбленный, поспеши
избавить людей беззащитных! Принимает мольбу твою Тот,
Кто принял тебя, когда к груди Его ты припал. Моли Его,
Богослов, и надвинувшуюся тучу язычества рассеять, прося
для нас мира и великой милости.)*

Ин тропарь апостолу и евангелисту Иоанну Богослову, на преставление

глас 2

Апóстоле, Христú Бóгу возлюбленне,/ ускори избáвити люди
безотвѣтны,/ приѣмлет тя, припадающа,/ Иже падша на пѣрси
приѣмый. / Егóже моли́, Богослóве,/ и належáщую мглу язы́ков
разгнáти,// прося́ нам мíра и вéлия мíлости.

*(Перевод: Апостол, Христом Богом возлюбленный, поспеши
избавить людей беззащитных! Принимает мольбу твою Тот,
Кто принял тебя, когда к груди Его ты припал. Моли Его,
Богослов, и надвинувшийся мрак язычества рассеять, прося
для нас мира и великой милости.)*

Кондак апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

глас 2

Вели́чия твоя́, дѣвственниче, кто повѣсть?/ Тóчиши бо

чудеса́, и излива́еши исцелéния,/ и мо́лишися о душа́х на́ших,//
я́ко Богослóв и друг Христóв.

*(Перевод: О величии твоём, девственник, кто может
рассказать? Ибо ты источаешь чудеса и изливаешь
исцеления, и ходатайствуешь о душах наших, как Богослов и
друг Христов.)*

Величание апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

Велича́ем тя, апóстоле Христóв и Евангелíсте Иоáнне
Богослóве, и чем болéзнь и труды́ тво́я, íмиже трудíлся еси́
во благовéстии Христóве.

Молитва апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

О, вели́кий апóстоле, евангелíсте громоглáсный, Богослóве
изя́щнейший, тайновíдче неизречéнных откровéний,
дéвственниче и возлю́бленный напéрсниче Христóв Иоáнне!
Приими́ нас, грéшных, прибега́ющих под твоё си́льное
заступлéние и покровíтельство. Испроси́ у Всещéдраго
Человеколю́бца Христá Бóга на́шего, Иже пред очесы́ тво́ими
кровь Свою́ за ны, непотрéбныя рабы́ Сво́я, излия́л есть, да не
помянёт беззакóний на́ших, но да помíлует нас и сотворíт с
на́ми по мíлости Своёй: да дáрует нам здравíе душе́вное и
телéсное, вся́кое благодéнствие и изобíлие, наставля́я нас
обращáти óная во сла́ву Егó, Творца́, Спасíтеля и Бóга на́шего,
по кончíне же врéменных жízни на́шей от немилосéрдных
истязáтелей на воздúшных мытарствах да избáвит нас, и та́ко
да достíгнем, тобóю водíмии и покрывáемии, Гóрняго óнаго
Иерусали́ма, егóже сла́ву ты во откровéнии зрел еси́, ны́не же
несконча́емая рáдость наслажда́еши. О вели́кий Иоáнне!
Сохрани́ вся гра́ды и страны́ христиáнския и всех,
призывáющих íмя твоё, от гла́да, губíтельства, трýса и потóпа,
огня́ и мечá, нашествíя иноплемéнных и междоусóбных бра́ни;
избáви нас от вся́кия беды́ и напа́сти и моли́твами тво́ими

отврати́ от нас пра́ведный гнев Бо́жий, и испроси́ нам Его́ милосе́рдие. О вели́кий и непостижи́мый Бо́же! Се на умоле́ние Тебе́ предлага́ем свята́го Ио́анна, егóже Ты сподо́бил еси́ неизрече́нных открове́ний, приими́ о нас ходата́йство, да́руй нам исполне́ние проше́ний на́ших во сла́ву Твою́, па́че же соверши́ нас духо́вным соверше́нством к наслажде́нию, жи́зни несконча́емая в Небе́сных Твои́х оби́телях! О Небе́сный Отче, созда́вый вся Влады́ко, Всеси́льный Царю́! Косни́ся благода́тию серде́ц на́ших, да, раста́явше, я́ко воск, проли́ются пред Тобо́ю и брénная тварь духо́вна сотвори́тся в честь и сла́ву Твою́, и Сы́на Твоего́, и Свята́го Ду́ха. Ами́нь.

Молитва вторая апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

О, вели́кий и всехва́льный апо́столе и евангели́сте Ио́анне Богосло́ве, напе́рсниче Христо́в, те́плый наш засту́пниче и ско́рый в ско́рбех помо́щниче! Умоли́ Го́спода Бо́га дарова́ти нам оставле́ние всех прегреше́ний на́ших, ели́ка согреши́хом от ю́ности на́шея во всем жити́и на́шем де́лом, сло́вом, помышле́нием и все́ми на́шими чу́вствы; во исхо́де же душ на́ших помози́ нам, грéшным (имена), изба́виться от возду́шных мыта́рств и ве́чнаго муче́ния, да твои́м ми́лостивным предста́тельством прославля́ем Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха, ны́не и при́сно и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

ЧЕТИ-МИНЕНТЕ

Канон апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

глас 2

Песнь 1

Ирмос: *Во глубине постла иногда, фараонитское всевоинство преоруженная сила, воплощающееся же Слово всезлобный грех потребило есть, препрославленный Господь, славно бо прославися.*

Царство Небесное блаженне, еже проповедал еси восприим, и Слово собеседник быв Небесному, верующия честному твоему проповеданию, и Богословию, твоими молитвами сохрани.

Крепок смысл являя, о всех небрегл еси сущих на земли и уз естества: и Слову всемудре, словесне же и умне сопребывая, от безсловесия безсловесне живущия свободил еси.

Небесных разум приим Богословеснейше, Бога Слова проповедал еси: в начале бе Слово, и Слово бе к Своему Родителю, и Бог бе Слово, благовествуя научил еси.

Богородичен: *Отроковиц Божественных лик, Божественнейше в женах Тя Добрую воспевают, Богородице Владычице, добротами украшену Божества: добротворительное бо Слово паче слова родила еси.*

Песнь 3

Ирмос: *Процвела есть пустыня, яко крин Господи, языческая неплодящая Церковь пришествием Твоим, в нейже утвердися мое сердце.*

Троицы явил еси Богословным языком твоим, юже паче ума тайну, Иоанне Богоблаженне: в нейже утвердися мое сердце.

Язык твой бысть писменника трость Всесвятаго Духа, Богописанно знаменующий Честное Твое и Божественное Евангелие.

Мудрости ты бездну почерпл еси всемудре, возлег Богомудренным дерзновением на премудрости Источнице: и Сего Богопроповедник был еси.

Богородичен: Едину Девствующую и Матерь чтим, яко спасения Ходатаицу бывшу нам Всенепорочная, и мир избавльшую молитвами Твоими.

Седален, глас 8.

Премудрости на перси возлег, и разуму сущих научився, Божественно возгремел еси: в начале бе Слово, добре написав первый безначальное Рождество, и проповедал еси всем Слова воплощение. Темже и языком яко мрежею уловив языки, благодатию Духа изучаеши концы, и просвещаеши чудесы, Богослове Апостоле, моли Христа Бога, грехов оставление даровати празднующим любовь святую память твою.

Песнь 4

Ирмос: *Пришел еси от Девы, не ходатай, ни Ангел, но Сам Господи, воплощся, и спасл еси всего мя человека. Тем зову Ти: слава силе Твоей, Господи.*

Слово тя Богослова достойно показа, того Божества тайнонаучив преизящнейше, и еже по человеку строению научив неизреченному.

Ум Божествен и девственно тело стяжав, храм был еси, живой же и одушевленный славне, и жилище Всепетыя Троицы священнейшее.

Сыновством Пречистыя Девы почествовался еси, девственниче блаженне, и брат показался еси Избравшему тя, и ученика Богослова совершившему.

Богородичен: Исцеляя Евы древнее преступление, в Тя Всенепорочную и Пречистую вселися Пребожественный, всего

мя человека вообразити падша.

Песнь 5

Ирмос: *Ходатай Богу и человеком был еси Христе Боже: Тобою бо, Владыко, к Светоначальнику Отцу Твоему от нощи неведения приведение имамы.*

Небесный ум Богослове, явился еси благодатию, весь свет быв, еже к Началосвету приближением, и чистым твоим зрением, еже к Нему, обожаемь.

Умом чистым, и святыми устнами Богодохновенне, и пречистыми усты твое Евангелие проповедал еси: и общее спасение всем верным предложил еси.

Со Христом живой от младенства, орган благодати от Него предложен был еси, Богословии изобучаемь, и Троичестей славе паче естества научаемь.

Богородичен: Глаголы Твоя поминающе, Тя ныне блажим: Тобою Всенепорочная блаженство неизреченное и жизнь нестареющуюся истинно прияхом.

Песнь 6

Ирмос: *В бездне греховней валялся, неизследную милосердия Твоего призываю бездну: от тли, Боже, мя возведи.*

Иисус, Бог мой и Господь, твою чистоту приим, и всесовершенную святость, брата тя Богослове, прият.

Венчав свято житие твое, сице уповав, Мудрости возлегл еси на перси славне, и благодать оттуду извлекл еси.

Великая и Божественная сияния Богословия твоего, всю просветиша славне вселенную, и светом Трисолнечным озариша.

Богородичен: Небо прострый волею, небо земное иное
распростре Тя Богомати Чистая, и из Тебе возсияв явился.

Кондак, глас 2

Величия твоя, девственниче, кто повесть? Точиши бо чудеса,
и изливаеши исцеления, и молишися о душах наших, яко
Богослов и друг Христов.

Икос

Высоты небесныя уведети и моря глубины испытати
дерзостно есть и непостижно: якоже бо звезды исчислити и
приморский песок невозможно отнюд, сице ниже яже
Богослова рещи довольно: толицеми того венцы Христос,
Егоже возлюби, венча: Емуже и на перси возлег, и на Тайней
вечери с Ним яде, яко Богослов и друг Христов.

Песнь 7

Ирмос: *Богпротивное веление беззаконнующаго
мучителя высок пламень вознесло есть, Христос же
простре Богочестивым отроком росу духовную, Сый
благословен и препрославлен.*

Божественным сияя светолитием, Духа Святаго ясно
Богословил еси, исходяща из Безначальнаго Отца, и
почивающа в Сыне неотходно, яко Единосущна.

В тебе, блаженне, положи правды Солнце селение: небо
приснодвижимо тя соделавый, и Богословным твоим языком
проповедуемый Христос, возлюбленне, препрославленный.

Глагол твоих сила, Божественное вещание изыде,
всеблаженне досточудне, и премирное твое Евангелие всю
объяше землю догматов величеством.

Богородичен: Пречистое зачатие, нетленно Рождество Ты

Едина показала еси, Дева пребывши: Бога бо зачала еси над всеми Сущаго Чистая, Человека бывша, верных на спасение и избавление.

Песнь 8

Ирмос: *Пещь иногда огненная в Вавилоне действия разделяше, Божиим велением халдеи опаляющая, верныя же орошающая, поющая: благословите, вся дела Господня, Господа.*

Якоже молния светлая проходящи, вселенней, блаженне, явился еси, чистоты светлостию, девства же блистанием, и благочестия догматы, мир просвещая, возлюбленне, Христу Богу.

Тело и душу, и ум очистив, благовестил еси Небесное Христово Евангелие: и Ангелом единокровитель на небесех быв, зовещи ныне: благословите, вся дела Господня, Господа.

Столп светел, возложение же Божественно, небеснаго храма был еси, и престол чувства, и мудрости приют, Богословия орган, поя: благословите, вся дела Господня, Господа.

Богородичен: Да клятву первую истребиши, и смертное осуждение древле праматере, из Девы Богоматере Слове Божий родился еси, всем даровав бессмертие негиблемо.

Песнь 9

Ирмос: *Безначальна Родителя Сын, Бог и Господь, воплощся от Девы нам явися, омраченная просветити, собрати расточенная. Тем всепетую Богородицу величаем.*

Ныне не в гаданиях, но лицом к лицу, сладости поток зрети удостоился еси: и реку мира, и источник бессмертия: имже ныне напаяемь, наслаждаешься обожения.

Наземное просил еси седалище прияти от Христа, но Он тебе перси Своя дарует: на няже возлег Богослове, твердым и пребывающим седением добрым обогатился еси, Апостолов украшение.

Мудрости погасил еси еллинския безбожное, в начале бе Слово, мудре провещав, и к Богу бе Слово, и истинно Бог бе Слово, Имже вся быша, видимая же и невидимая.

Богородичен: Яко утро обрелася еси утреннее в нощи жития, девства зарями облистаючи, восток Солнца мысленного правды нам явльшая, Богомати Всечистая.

Светилен

Яко душею девственна ты, и телом блаженне Слово избра, Богослове девственниче, и того Божества чудна показа писца и слугу, иже и от земли преставился еси, не умер, но в Бозе жив, и безсмертен пребывая.

Акафист святому апостолу и евангелисту Иоанну Богослову

Кондак 1

Избранный Господем от мрежей рыбарских на проповедь Евангелия и от ловли рыб на уловление человеков во свет истинного боговедения, великий Апостоле, учениче, друже и наперсниче Христов, моли единого истинного Человеколюбца, Егоже ты приискренне возлюбил еси, да помилует нас, ищущих твоего к Нему предстательства и зовущих ти:

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперсниче Христов и Богослове.

Икос 1

Ангельских сил и всякия твари Творца, Владыку и Господа, восприемшаго плоть нашу и явльшагося на земли спасения нашего ради, узрев ходяща при мори Галилейстем и взывающа ты со братом твоим, Иоанне блаженне, в звание апостольства, оставль мрежи рыбарския и отца твоего в корабли, неуклонно оттоле последовал еси стопам Спасителевым. Сего ради вопием ти сице:

Радуйся, любви ради ко Христу отца по плоти оставивый;

радуйся, Христом Небеснаго Отца обретый.

Радуйся, мир и вся его прелести презревый;

радуйся, небесная благая в воздаяние получивый.

Радуйся, плоть духу совершенно поработивый;

радуйся, дух твой Сладчайшему твоему Учителю Иисусу покоривый.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 2

Видя Христос Господь непорочную чистоту твоего сердца, плотскими сластями не омраченную, суди тебе достойна быти зрения таинственных откровений, яко да, проникая во глубину богословия, возможши проповедати тое во услышание всего мира. Сего ради «сын громов» от Господа наречен был еси и Тому возопил еси: Аллилуиа.

Икос 2

Разумом истиннаго богопознания озаряя твою душу, шествовал еси вослед Благаго Учителя твоего, поучаяся из уст Его исходящей премудрости, и совершеннаго ради твоего незлобия и девственнаго целомудрия был еси возлюблен Христом Господем твоим. Услыши убо ны, воспевающие ти

сице:

Радуйся, незлобия рачителю;

радуйся, девства и чистоты хранителю.

Радуйся, любви к Богу и ближним учителю;

радуйся, добрых нравов наставниче.

Радуйся, смиренномудрия зеркало;

радуйся, Божественная благодати светило.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 3

Силу Божества Христова, сокрытую под облаком немощного человеческого естества, познал еси явно, егда Господь наш, воскрешая дочь Иаинову и последи преображаяся на Фаворе, сподоби тя со иже два ученика свидетеля быти таковых преславных чудес. Уведев же, яко Христос есть Бог истинный, из глубины сердца твоего воззвал еси Ему: Аллилуиа.

Икос 3

Имея велие дерзновение к возлюбившему тя Христу Сыну Божию, возлегл еси на персех Его при совершении Тайны Вечери, и егда прорицаше Господь о предателе Своем, тогда един ты дерзнул еси вопросити о имени его. Сего ради вопием ти:

Радуйся, возлюбленный Христов учениче;

радуйся, присный Его друже.

Радуйся, невозбранно на персех Господних возлежавый;

радуйся, дерзновенно о имени предающего вопросивый.

Радуйся, паче иных ко Христу ближайший;

радуйся, слова Господня, якоже сокровище многоценное, славный в сердце своем.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 4

Буря ярости и злобного неистовства жестокосердых и неблагодарных иудеев, егда воста на Христа Сына Божия, тогда вси ученицы Его, страхом объяти бывше, бежаша; но ты, любовь крепльшую к Нему имея, даже до Креста и смерти не отступил еси от Него, на вся муки Христовы взирая и соболезнуя сердцем Деве Матери Божией, плачущей и рыдающей. Удивляясь же крайнему милосердию и долготерпению Божию, взывал еси к Пострадавшему за род человеческий: Аллилуиа.

Икос 4

Вися на Кресте пригвожденный за грехи наша Спас мира и видев тя и Матерь Свою предстоящую, сына тя Препоблагословенней Деве Богородице вдал есть, глаголя Ей: «Жено, се сын Твой, – и тебе паки: – Се Мати твоя». Мы же, дивящиеся любви Христове, на тебе явленной, воспеваем сие:

Радуйся, сын Божия Матере быти сподобивыйся;

радуйся, того ради наипаче ко Христу, яко неким духовным родством, присвоивыйся.

Радуйся, Матери Божией достойно послуживый;

радуйся, Сию, якоже мать свою, во всякой чести у себя имевый.

Радуйся, и во Успении честное и святое Ея тело ко гробу проводивый;

радуйся, со блистающеюся райскою ветвию, Архангелом Гавриилом принесенною, одру Ея предшедый.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 5

Боготечная звезда явился еси во Азии, отшед в ню на проповедание слова Божия, якоже жребием указася тебе. Но на пути твоём попусти Господь быти тебе ввержену в море: благодать же Божия, всегда с тобою пребывающая, сохрани тя в водах морских жива, и по четырнадцати днх повеле волне морстей, да вспенившись извержет тя на брег. Егда же узре сия ученик твой Прохор, уже много плакавый о кончине твоей, велиим гласом воззва чудодействующему Богу: Аллилуиа.

Икос 5

Видевше ефесстии жителie преславное чудо, тобою сотворенное, егда отрока Домна, умерщвленнаго от беса, молитвою твоею воскресил еси, воспеша велегласно силу Бога, тобою им проповеданнаго, и избавльшеся от гнуснаго идолослужения, зываху тебе сице:

Радуйся, истиннаго Бога служителю;

радуйся, бесов прогонителю.

Радуйся, мертвецы силою Христовою оживляяй;

радуйся, тою жизнь и здравие людям возвращаяй.

Радуйся, помраченныя умом к Свету Истины призываяй;

радуйся, правыя веры просвещением к добродетели наставляяй.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 6

Проповедник богоносный слова Божия во Ефесе был еси, и, усердствуя о распространении благодати евангельския, утверждал еси твое учение знаменьями великими и чудесами, капище же Артемидино единою молитвою низпровергл еси, да зряще сие, язычницы познают Единого Бога, Ему же мы вопием: Аллилуиа.

Икос 6

Возсия во Ефесе, якоже солнце, свет веры Христовы, тобою проповеданныя, егда злочестивый Дометиян воздвиже гонение на христианы; тогда и тебе, яко усерднаго исповедника имене Христова, посла епарх в Рим связана, идеже и претерпел еси страшная мучения. Тех ради благочестно возглашаем ти сицевая:

Радуйся, Христова ради исповедания биенный;

радуйся, чашу смертоноснаго яда невредно испивый.

Радуйся, в котле елеа кипящаго не сваривыйся;

радуйся, силою Христовою в лютых мучениях цел сохранивыйся.

Радуйся, твоим невреждением кесаря, мучащаго тя, устрашивый;

радуйся, сим же народ о величествии Бога, от христиан почитаемаго, уверивый.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 7

Егда узре мучитель, яко и лютейшия муки, яже от него претерпел еси, не возмогоша умертвити тебе, тогда, возмнев

тя безсмертна быти, во остров Патмос на изгнание осуждает. Ты же, повинуюся Промыслу Божию, тако благоволившему, благодарственно воспевал еси Богу, вся во благое устрояющему: Аллилуиа.

Икос 7

Новая чудеса показал еси язычником, ища обратити их ко спасительной вере Христове, егда плывущу ти во изгнание твое, повелением твоим отрока утопшаго море на корабль жива изверже, буря укротися, вода сланая в сладкую претворися, воин от чревнаго недуга исцелися, и по пришествии твоём в Патмос, бес пытливый, будущая прорицавый, из одержимаго им изгнася. Тогда вси зрящии таковая дивная знамения, тобою совершаемая, приходяху к познанию Триипостаснаго Бога и крещяхуся. Мы же тя ублажаем тако:

Радуйся, морю и бури повелеваяй;

радуйся, сатанинския духи от человек изгоняяй.

Радуйся, болезни единым словом исцеляяй;

радуйся, всем в нуждах помощь подаваяй.

Радуйся, чудеса твоими идолопоклонники удививый;

радуйся, учением твоим неверныя во истенней вере утвердивый.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 8

Странно бе видети жрецем Аполлоновым, яко храм бога их и вся бывшия в нем идолы ты единым словом на землю низпровергл еси. Чудящеся убо о сем и ярящеся на таковое твое дерзновение, идоша к волхву некоему, велию силу от

сатаны в себе имевшему, просяще его, да отмстит безчестие бога их; он же, слеп сый душею, не ведая силы, в тебе обитающия, покушашеся привидении различными тебе устрашити и на тя народ подвигнути: обаче сам окаянный погрузися в море и тамо погибе, безсильным бывшим бесом спасти его, ты бо воспретил еси им именем Иисуса Христа Сына Божия, Егоже прослави народ, чудесе свидетель, воспев: Аллилуиа.

Икос 8

Весь исполнен быв любви Божественныя, явился еси вместилище даров Святаго Духа: будущая прорицал еси, отстоящая, яко близ сущая, возвещал еси, недужныя исцелял еси, жене игемона на острове Патмосе, в болезни рождения страждущей, едва на праг дому ея вступив, облегчение даровал еси. Приими убо от нас, грешных, похвалы сицевыя:

Радуйся, благодати Божия вместилище;

радуйся, Духа Святаго обиталище.

Радуйся, реко чудоточная цельбоносная в болезнях силы;

радуйся, источниче наставлений, приводящих к познанию правых веры.

Радуйся, коварства лукаваго сатаны обличаяй;

радуйся, верныя от козней его защищаяй.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперсниче Христов и Богослове.

Кондак 9

Всякое беззаконие истребляя ревностно от среды людей, к нимже послан был еси, обличил еси прельщение идолопоклонников, иже почитаху беса, во образе волка превелика людям являвшагося, и многия от них к вере

Христове привел еси: таже капище Вакхово молитвою твоею разрушил еси, и волхва Нукиана вкупе с домашними его к покаянию чудесы твоими обратил еси. Тии же, от греха ко спасению обратившеся, немолчно взываху Богу: Аллилуиа.

Икос 9

Витийство мудрости человеческия не возможет изреши, ниже ум плотскаго человека постигнути, яже ты возвестил еси нам о безначальном бытии Триипостаснаго Бога: подобно бо Моисею, во громех и блистаниих на горе приял еси от Бога тайну богословия и возгласил еси миру, яко в начале бе Слово, Отцу искони неразлучное и всему сущему виновное, имущее Свет Жизни, Егоже тьма не может объяти. Озаряеми таковым облистанием света Божественныя Истины, почитаем тя яко таинника Безначальныя Троицы и воспеваем тя яко Богослова совершеннейшаго:

Радуйся, орле, воспаривый до самага огнеобразнаго Престола Божия;

радуйся, трубо, возвестившая миру Предвечнаго и Безначальнаго Бога.

Радуйся, человечество и Божество Христово нам изъясняяй;

радуйся, дивная словеса и наставления Господня во Евангелии твоём нам возвещающа.

Радуйся, любви делом и истиною нас научаяй;

радуйся, пребывающим в любви пребывание в них Бога обещающа.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 10

Спаси хотя души человеческия, всяко поучал еси люди

веровати во Христа Сына Божия, имети совесть незазорну и любити друг друга, да возмогут не токмо zde, но и в селениих праведных воспети лепотно Всемогущему Богу: Аллилуиа.

Икос 10

Стены Горняго Иерусалима узрев во откровении, возвестил еси нам, яже тамо видел еси и яже имут быти до скончания мира, сказуя нам сие иносказательными словесы, яже может разумети только ум, имеяй мудрость. Удивляющееся таковому дару пророчества, тебе от Бога дарованному, воспеваем тя сице:

Радуйся, познанием Сущаго и Иже бе и Грядущаго превозшедый естество человеческое;

радуйся, вместилище таинств, невместимых человеческим умом, бывый.

Радуйся, неизреченная Божия откровения узревай;

радуйся, сия верным преподавай.

Радуйся, радости святых еще в жизни сей познавай;

радуйся, оными ныне в преизбыточестве наслаждайся.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 11

Пение благодарственное принесе тебе, святыи Апостоле Иоанне, христианин, иже в нищету пришед и не имый чим воздати своим заимодавцем, во отчаяние впаде и искаше сам себе умертвити; ты же, проповедник любви ко ближним сый, желая избавити того от временныя и вечныя смерти, крестным знамением сено во злато претворил еси и сие тому вручил еси, да сим златом и долги отдаст заимодавцем, и дом свой пропитает, Богу же, тобою его облагодетельствовавшему, да

поет: Аллилуиа.

Икос 11

Светозарная душа твоя, достигши в меру возраста совершенного, познала есть приближение времени, егда подобает тленному наследить нетление и смертному обещанное безсмертие. Скончавая убо земное житие твое, повелел еси учеником твоим землею покрыти до верха тело твое; слышавше же о сем, сущии во граде братия приидоша ко гробу твоему и, откопавше, ничтоже в нем обретоша. Темже познавше, яко изменение твое сотворися не обычным человеческим смертным успением, воспеша тебе тако:

Радуйся, орле, обновивый юность твою приближением к Солнцу Славы Божия;

радуйся, таковым изменением превозшедый вся уставы естества человеческого.

Радуйся, по обетованию Благаго Учителя твоего возседый на едином от дванадесяти престолов;

радуйся, творый на том суд и правду посреде людей Божиих Израиля.

Радуйся, наслаждаяйся лицезрением Сладчайшаго Иисуса, к Немуже на перси прежде Его страсти и Воскресения возлегл еси;

радуйся, от Его милосердия ходатайствуяй нам вся благая.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперснике Христов и Богослове.

Кондак 12

Благодать дана бысть от Бога месту тому, идеже тело твое земли предано бяше, да испускает в день погребения твоего тонкий прах на исцеление болящим, показуя сим чудом, како

прославляет Бог любящая Его, да вси, зряще сие, непрестанно сердцем и усты во дни и в нощи вопием Ему: Аллилуиа.

Икос 12

Поюще труды твоя во апостольстве и чудеса и исцеления, яже источал еси и источаеши благодатию Духа Святаго, в тебе обитающего, восхваляем Бога, даровавшего нам такового путеводителя, наставляющего нас на путь спасения и милосердующаго о немощех наших. Приими убо от нас, святой Апостоле, похвалы сицевыя:

Радуйся, благовестниче веры Христовы усерднейший;

радуйся, учителю Церкви Христовы изряднейший.

Радуйся, богословов начало и основание;

радуйся, Божественных Таин возвестителю.

Радуйся, девствующих образе и целомудрия правило;

радуйся, всех верных, ко твоему заступлению прибегающих, скорый помощниче и покровителю.

Радуйся, Иоанне Апостоле, наперсниче Христов и Богослове.

Кондак 13

О преславный и всехвальный Апостоле и Евангелисте, наперсниче Христов возлюбленный Иоанне! Твоим всесильным ходатайством ко Всеблаговому твоему Учителю и нашему Владыце и Господу испроси нам вся благая временная и вечная и христианскую кончину жития нашего, да с тобою и со ангельскими лики в селении праведных воспоем Триипостасному Богу: Аллилуиа.

Этот кондак читается трижды, затем 1-й икос «Ангельских сил...» и 1-й кондак «Избранный Господем от

мрежей рыбарских...».

Молитва

О, великий Апостоле, Евангелисте громогласный, Богослове изящнейший, тайноведче неизреченных откровений, девственниче и возлюбленный наперсниче Христов Иоанне! Приими нас, грешных, под твое сильное заступление прибегающих. Испроси у Всещедраго Человеколюбца Христа Бога нашего, Иже пред очесы твоими Кровь Свою за ны, непотребныя рабы Своя, изливал есть, да не помянет беззаконий наших, но да помилует нас и сотворит с нами по милости Своей: да дарует нам здравие душевное и телесное, всякое благоденствие и изобилие, наставляя нас обращати оная во славу Его, Творца, Спасителя и Бога нашего, по кончине же временныя жизни нашей от немилосердных истязателей на воздушных мытарствах да избавит нас, и тако да достигнем, тобою водимии и покрываемии, Горняго онаго Иерусалима, егоже славу ты во откровении зрел еси, ныне же нескончаемыя радости наслаждаешься. О, великий Иоанне! Сохрани вся грады и страны христианския, храм сей, служащих и молящихся в нем от глада, губительства, труса и потопа, огня и меча, нашествия иноплеменных и междоусобныя брани; избави нас от всякия беды и напасти и молитвами твоими отврати от нас праведный гнев Божий, и Его милосердие нам испроси, да вкупе с тобою сподобимся прославляти в невечернем дни пресвятое имя Отца и Сына и Святаго Духа во веки веков. Аминь.

{{_LINK1_}}